

Examining the Importance of Oral History in the Transmission of Folklore and Political Culture and Its Impact on the Local Culture of Communities in Iran

Alireza. Golestani^{1*}

¹ Assistant Professor, Department of Social Sciences, Payam Noor University, Tehran, Iran

* Corresponding author email address: Drgolestani@pnu.ac.ir

Article Info

Article type:

Original Research

How to cite this article:

Golestani, A. (2025). Examining the Importance of Oral History in the Transmission of Folklore and Political Culture and Its Impact on the Local Culture of Communities in Iran. *Journal of Social-Political Studies of Iran's Culture and History*, 4(1), 303-315.

© 2025 the authors. This is an open access article under the terms of the Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0 International (CC BY-NC 4.0) License.

ABSTRACT

The present study aims to examine the importance of oral history in the transmission of folklore and its impact on the local culture of communities. The research methodology is descriptive-explanatory, and the research method is qualitative, employing the meta-study approach. Accordingly, the prevailing approach in this research is the method of secondary analysis. The target population includes all studies conducted on oral history, folklore, and local culture during the periods 1380–1403 (2001–2024) and 1960–2023. The sample size was determined based on a screening process involving the titles, abstracts, and full texts of 19 selected sources. The analysis of the selected sources reveals that oral history contributes to the preservation and enhancement of local culture in communities through several mechanisms: the formation of cultural identity, the preservation of local subcultures, the documentation of local history, the safeguarding of social identity, and the revival of local ecological culture.

Keywords: *Oral history, folklore, political culture, local culture.*

EXTENDED ABSTRACT

Introduction

Oral history has emerged as a vital tool for preserving and transmitting folklore and political culture, particularly in the context of local communities. This study examines the role of oral history in safeguarding cultural identity, documenting local traditions, and reinforcing social cohesion in Iran. The research is grounded in the premise that oral history serves as a bridge between past and present, enabling communities to maintain their cultural heritage amidst globalization and modernization (Kim, 2008).

The intersection of oral history and folklore is particularly significant, as both are rooted in the lived experiences of individuals and communities. Barbara Allen highlights this connection by defining folklore as the "creative expression of ordinary people's daily lives" and oral history as a "method for collecting historical information" (Barbara, 2016). This synergy ensures that cultural narratives remain dynamic and relevant, even as societies evolve.

In Iran, the transmission of folklore through oral history has been instrumental in preserving local subcultures, ecological practices, and social identities. For instance, traditional lullabies, local dialects, and occupational customs have been sustained through intergenerational storytelling (Yadegari, 2020). The study also draws on the work of Suokhrie (2024), who emphasizes the role of oral traditions in maintaining the cultural continuity of the Naga communities in India, where songs and narratives serve as repositories of historical and ecological knowledge (Suokhrie, 2024).

The research addresses a critical gap in understanding how oral history contributes to the resilience of local cultures against homogenizing forces. By synthesizing existing studies, this paper aims to elucidate the mechanisms through which oral history fosters cultural preservation and identity formation.

Methods and Materials

This study employs a descriptive-explanatory methodology with a qualitative research design, utilizing a meta-study approach. The secondary analysis method is central to this research, focusing on existing studies related to oral history, folklore, and local culture.

The target population includes all studies conducted between 2001–2024 (1380–1403 in the Persian calendar) and 1960–2023. A screening process was applied to select relevant sources, evaluating titles, abstracts, and full texts. Initially, 46 articles were identified, of which 19 were retained after excluding those with weak scientific content or irrelevance to the research theme.

The selected sources were analyzed using content analysis, where initial codes were identified and grouped into thematic categories. This process yielded six central themes that illustrate the impact of oral history on local culture.

Findings

The analysis revealed six key mechanisms through which oral history preserves and enhances local culture:

1. **Formation of Cultural Identity:** Oral history fosters a shared sense of identity by documenting communal practices, rituals, and narratives. For example, the Naga communities in India use folk songs to transmit historical events and moral values, reinforcing collective identity.
2. **Preservation of Local Subcultures:** Oral traditions protect niche cultural practices, such as traditional crafts, dialects, and ecological knowledge, from being eroded by globalization. Studies show that elderly community members often serve as custodians of this knowledge.

3. **Documentation of Local History:** Oral history captures undocumented events and personal experiences, filling gaps in written records. This is particularly evident in rural areas where formal historiography is scarce.
4. **Safeguarding Social Identity:** Narratives of war, migration, and resistance preserved through oral history strengthen communal bonds and resilience. For instance, Iranian oral histories of the Iran-Iraq war highlight individual and collective sacrifices.
5. **Revival of Ecological Practices:** Traditional knowledge about sustainable land use and natural resource management is often transmitted orally. This includes techniques for agriculture, water conservation, and local medicine.
6. **Reinforcement of Intergenerational Ties:** Oral history ensures the continuity of cultural practices by linking younger generations to their heritage. This is exemplified in the transmission of lullabies and folk tales.

Discussion and Conclusion

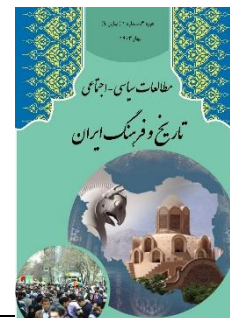
The study underscores the indispensable role of oral history in sustaining local cultures. By capturing the voices of marginalized groups and preserving intangible heritage, oral history acts as a counterforce to cultural homogenization. Its democratizing nature allows diverse perspectives to be included in historical narratives, enriching the collective memory of communities.

One of the most significant contributions of oral history is its ability to adapt to changing social contexts. For example, while traditional practices may decline, their narratives can be repurposed to address contemporary issues, ensuring cultural continuity. The revival of ecological practices through oral traditions demonstrates how historical knowledge can inform modern sustainability efforts.

However, challenges remain, such as the risk of oral histories being lost due to urbanization and generational shifts. Efforts to digitize and archive these narratives are crucial for their preservation. Additionally, integrating oral history into formal education systems could enhance its reach and impact.

In conclusion, oral history is not merely a tool for recording the past but a dynamic process that shapes cultural identity and social cohesion. Its interdisciplinary nature—bridging history, anthropology, and sociology—makes it a powerful instrument for understanding and preserving the complexities of local cultures. Future research should explore innovative methods for documenting and disseminating oral histories to ensure their survival in an increasingly globalized world.

The findings of this study advocate for greater institutional support for oral history projects, particularly in regions where cultural heritage is under threat. By doing so, societies can safeguard their unique identities while fostering a deeper appreciation for the diversity of human experience.

بررسی اهمیت تاریخ شفاهی در انتقال فرهنگ عامیانه (فولکلور) و فرهنگ سیاسی و تاثیر آن بر فرهنگ محلی جوامع در ایران

علیرضا گلستانی^{۱*}

۱. استادیار گروه علوم اجتماعی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران

*ایمیل نویسنده مسئول: Drgolestani@pnu.ac.ir

چکیده

اطلاعات مقاله

نوع مقاله

پژوهشی اصیل

نحوه استناد به این مقاله:

گلستانی، علیرضا. (۱۴۰۴). بررسی اهمیت تاریخ شفاهی در انتقال فرهنگ عامیانه (فولکلور) و فرهنگ سیاسی و تاثیر آن بر فرهنگ محلی جوامع در ایران. *مطالعات سیاسی-اجتماعی تاریخ و فرهنگ ایران*، ۳(۵)، ۲۴۳-۲۵۵.

پژوهش حاضر با هدف بررسی اهمیت تاریخ شفاهی در انتقال فرهنگ عامیانه (فولکلور) و تاثیر آن بر فرهنگ محلی جوامع انجام شد. روش‌شناسی پژوهش توصیفی-تبیینی و روش انجام کیفی با استفاده از روش فرامطالعه است. بنابراین رویکرد حاکم بر پژوهش روش تحلیل ثانویه است. جامعه هدف کلیه مطالعات انجام شده در رابطه با تاریخ شفاهی، فرهنگ عامیانه (فولکلور) و فرهنگ محلی در بازه زمانی (۱۳۸۰-۱۴۰۳) و (۱۹۶۰-۲۰۲۳) بود. حجم نمونه جامعه هدف با استفاده از فرایند غربالگری عنوان، چکیده و متن ۱۹ منبع تعیین شد. نتایج تجزیه و تحلیل منابع بیانگر آن است که تاریخ شفاهی از طریق عوامل ایجاد هویت فرهنگی، حفظ خرده فرهنگ‌های محلی، حفظ تاریخ محلی، حفظ هویت اجتماعی و احیای فرهنگ زیستی محلی در حفظ و ارتقاء فرهنگ محلی در جوامع تاثیر گذار است.

کلیدواژگان: تاریخ شفاهی، فولکلور، فرهنگ سیاسی، فرهنگ محلی.

© ۱۴۰۴ تمامی حقوق انتشار این مقاله متعلق به نویسنده است. انتشار این مقاله به صورت دسترسی آزاد مطابق با گواهی (CC BY-NC 4.0) صورت گرفته است.

مقدمه

در دهه‌های اخیر محققان علاقه فزاینده‌ای به تحقیقات تاریخ شفاهی به عنوان یک تجربه زیسته داشته‌اند. این تحقیقات روش تاریخ شفاهی را به عنوان استراتژی خاص در حوزه‌های گوناگون استفاده کرده‌اند. روش تاریخ شفاهی به دلیل پتانسیل آن برای توانمندسازی افراد به حاشیه رانده شده با شنیدن صدا و دیده شدن آن‌ها از اواخر دهه ۱۹۶۰ زمانی که حقوق مدنی، غرور نژادی/قومی و جنبش‌های زنان در جوامع غربی ظهور کرد، توسط فمینیست‌ها و سایر محققان انتقادی مورد استفاده قرار گرفت. آن گروه‌های اجتماعی تحت ستم تشویق شدند تا علیه سرکوب و بی‌عدالتی صدا کنند یا سکوت را بشکنند که ممکن است قدرت هژمونیک را از بین ببرد. گفتمان‌های رایج طبقه متوسط جامعه نشان می‌دهد که سخن به خودی خود رهایی است، در حالی که سکوت پیش شرط و اساس ظلم است (Kim, 2008). برخلاف دیگر روش‌های کیفی، تاریخ شفاهی هستی‌شناسی تجربیات شخصی را به خوبی برای آشکار کردن پدیده‌های مستند قبلی فراهم می‌کند. تاریخ شفاهی گسترش روش‌های مختلف تحقیق کیفی و پیمایشی است که به دنبال ثبت پدیده‌های غیرمستند دوران‌های گذشته است (Goodchild, 2017, et al.). به عبارتی برقراری ارتباط با مصاحبه شونده و جمع‌آوری اطلاعات تاریخی از طریق مصاحبه‌ها با شرکت کنندگان در حوادث گذشته موضوع تاریخ شفاهی است. تاریخ شفاهی می‌کوشد تا وقایع و تحولات گذشته را از زبان قهرمانان، حادثه آفرینان و ناظران رویدادها بازسازی کند و از تلفیق خاطرات و تحلیل‌ها، رویکردی جدید و جذاب ارائه دهد (Molaei Tavani, 2009; Salehi, 2020, 2022). در جوامع سنتی شفاهی بودن نقش مهمی در انتقال سینه به سینه و نانوشته معنا و دانش بشری داشته است. در مکاتب فلسفی و سنت‌های شرقی مانند بودیسم و تائوئیسم و به خصوص ذن، سنت‌های شفاهی از جایگاه ویژه‌ای برخوردار بوده است (Shayegan, 2004).

باربارا آلن، ارتباط بین فولکلور (فرهنگ عامیانه) و تاریخ شفاهی را مورد توجه قرار داده است. وی با تعریف فولکلور به «بیان خلاقانه مردم عادی از زندگی روزمره» و تعریف تاریخ شفاهی به «روش گردآوری اطلاعات تاریخی» به برقراری پیوند بین این دو می‌پردازد، یعنی تجربه تاریخی در شکل خلاقانه. این امر با توجه به تعاریف مذکور، دلالت بر توجه تاریخ شفاهی به محتوا و فولکلور به قالب یا شکل دارد. بر همین اساس است که مورخان همواره از خاطره و فولکلوریست‌ها از قصه یا روایت می‌گویند. این پیوند بر این واقعیت اذعان دارد که نه تاریخ شفاهی در بیان کاملاً فولکلور است و نه فولکلور در محتوا یکسره تاریخی است، اما پیوند این دو گذشته را زنده نگه می‌دارد (Barbara, 2016). فرهنگ عامیانه و فولکلور به معنای دانش عامیانه و آداب و رسوم سنتی است. فرهنگ عامیانه، پیوند با ادبیات شفاهی، اقتصاد، اعتقادات دینی و تاریخی مردم است و انسان هوشمند تحت تأثیر آن از انجام کارهایی که در جهت معکوس آن باشد دوری می‌گزیند. یکی از دلایل اهمیت فرهنگ عامیانه در عصر امروز، افزایش توجه ملت‌ها به مفهوم تمدن و فرهنگ است که به مقوله خودباوری و هویت ملی دست می‌یابند (Pourchitsaz, 2022). چراکه امروزه انسان با ورود به عصر نوین و دستیابی به فناوری‌های ارتباطی جدید و افزایش سرعت تغییرات به نوعی از طریق توجه به فرهنگ عامیانه می‌تواند با گذشته تاریخی، تمدنی و فرهنگی خود آشتی برقرار نماید. زیرا فولکلور تنها مربوط به گذشتگان نیست بلکه این دانش عامیانه، دانشی زنده و پویا در میان مردم است که به صورت شفاهی منتقل و بخشی از زندگی مردم را شامل می‌شود. در مفهوم کلی اگر فولکلور یک ملت را از آن اخذ نماییم، تمام هویت آن جامعه را گرفته ایم. از سوی دیگر این مفهوم در هر زمانه بنا به شرایط سیاسی، اجتماعی، فرهنگی دچار تغییرات و گاهی منجر به فراموشی دانش عامیانه می‌گردد اما در زمانی دیگر با رنگ و قالبی متفاوت در خاطره آن جامعه شکل می‌یابد. (Emami, 2017). در حقیقت ادبیات فولکلور (فرهنگ عامیانه) از نظر فرهنگی و تاریخی از ارزش والایی برخوردارند و می‌توان به عنوان سند تاریخی و توضیح وجدان ملی جوامع بشری بدان توجه نمود چراکه تنها به ارائه آثار گذشته محدود نمی‌شود بلکه از گذشته تا کنون به طور مستمر و همیشگی با تاریخ بشر همگام بوده و با بسیاری از افسانه‌های قدیمی، اسطوره‌ها و داستان‌هایی که درک آن

برای انسان دشوار بوده است تداعی می‌شود. در حقیقت بدون شناخت ادبیات فولکلور شناخت تاریخ ملت‌ها ممکن نیست و امروزه این نوع ادبیات، آرزوهای فرهنگی و هنری مردم که گاهی واقعی هستند را تأمین می‌نماید و به کمک آن، به انسان، صبر، جرأت و توانایی روبرویی با مسائل را می‌بخشد، هنگامی که انسان به آرامشی دست می‌یابد، به آفرینش موضوعات خیالی می‌پردازد که همان روایات عامیانه است (Tünyü, 2020). در تمدن اسلامی نیز، با وجود تأکید بر اهمیت کتابت، در بسیاری موارد جایگاه مهم و درخور توجه سنت‌های شفاهی به چشم می‌خورد. وجود منابع مکتوب بسیار نادر در حوزه حرفه‌های سنتی (مانند فتوت‌نامه‌ها) و تأکید بر حفظ این دانش‌ها از دسترس ناهلان، که با روش سینه به سینه و استاد شاگردی انجام می‌شده، مویدی بر این ادعا است (Yadegari, 2020).

یکی از روش‌های حفظ و انتقال فرهنگ عامیانه (فولکلور)، تاریخ شفاهی است، بنابراین در این پژوهش با بررسی تاثیر تاریخ شفاهی در انتقال فرهنگ عامیانه و فولکلور جوامع در پی پاسخگویی به این سوال است که تاریخ شفاهی چگونه باعث تاثیر گذاری بر انتقال فرهنگ عامیانه باعث تقویت ارتقا فرهنگ محلی جوامع می‌شود؟

روش پژوهش

این پژوهش از نظر روش‌شناسی توصیفی-تبیینی و از لحاظ روش انجام کیفی است. رویکرد حاکم بر تحقیق روش تحلیل ثانویه با تکیه بر مطالعات انجام شده با استفاده از روش فرامطالعه و روش توصیفی است. جامعه هدف این پژوهش کلیه مطالعات انجام شده در رابطه با تاریخ شفاهی، فرهنگ عامیانه (فولکلور) و فرهنگ محلی در بازه زمانی (۱۳۸۰-۱۴۰۳) و (۱۹۶۰-۲۰۲۳) می‌باشد. در مرحله اول پژوهش با بررسی و تحلیل مطالعات یافت شده در رابطه با تاریخ شفاهی و فرهنگ عامیانه، این مفاهیم به طور جامع شرح داده شدند. در مرحله بعد فرایند انتخاب نمونه جامعه هدف برای بررسی ارتباط تاریخ و شفاهی و فرهنگ عامیانه انجام شد. گزینش و انتخاب جامعه نمونه با بهره‌گیری از فرایند غربالگری نمونه مقالات استخراج شده از پایگاه‌های معتبر علمی داخلی و خارجی (پایگاه‌های داده Magiran, Sid, siencedirect, Google scholar) بوده است. بدین ترتیب که در مرحله اول بر اساس کلید واژه‌های تاریخ شفاهی، فرهنگ محلی، فرهنگ عامیانه و فرهنگ شفاهی تعداد ۴۶ مقاله دانلود شد. سپس مقالات بر اساس بررسی عنوان و مطالعه چکیده و متن ارزیابی شدند. در این فرایند تعداد ۱۰ مقاله به دلیل ضعف محتوای علمی و ۱۷ مقاله به دلیل نامرتب بودن به ارتباط تاریخ شفاهی و فرهنگ محلی و عامیانه حذف شدند، بنابراین تعداد ۱۹ منبع برای تحلیل انتخاب شدند.

یافته‌های پژوهش

الف- مفهوم تاریخ شفاهی و فرهنگ عامیانه

الف-۱) تبیین مفهوم تاریخ شفاهی

تاریخ شفاهی یک روش پژوهش تاریخی برای جمع‌آوری و نگهداری اطلاعات از حافظه سهیم در رخداد‌های تاریخی یا شاهدان عینی است. این نوع مصاحبه برای شناخت بهتر و دقیق‌تر گذشته و استفاده از مواد به دست آمده در تاریخ نگاری انجام می‌شود. این یافته‌های خام گاهی در کنار یکدیگر منابع معنا پیدا می‌کنند و گاهی نیز درباره برخی از موضوع‌ها و وقایع تاریخ معاصر که منابع قابل استنادی وجود ندارد، منابعی منحصر به فرد قلمداد می‌شوند (Salehi, 2022). مصاحبه و تاریخ شفاهی هر دو از جنس ارتباط شفاهی و به دنبال کشف واقعیت اند، البته مصاحبه در تاریخ شفاهی فراتر از ارتباط شفاهی برای کشف واقعیت، به عنوان مسئله مشترک میان مصاحبه شونده و مصاحبه کننده است. هدایت جریان مصاحبه به منظور کشف حقایق و جمع‌آوری اطلاعات پیش می‌رود، حقایقی که منابع مکتوب از پاسخگویی به آن عاجزند. مصاحبه با شاهدان و ناظران وقایع به درک واقعیت و کشف نانوشته‌ها کمک خواهد کرد (Salehi, 2020).

یکی از ویژگی‌های مهم تاریخ شفاهی جنبه دموکراتیک بودن آن است، زیرا این روش به دلیل تاریخ نگاری از پایین دارای روش عمومی سازی تاریخ است. در حقیقت می‌توان گفت از دهه ی دوم قرن بیستم با ظهور مکتب آنال و جنبه‌های مختلف اجتماعی تاریخ نگاری و توجه به طبقات مختلف جامعه روش و رویکردی نو در تاریخ نگاری ایجاد کرد (Kazemi et al., 2020). روش شناسی تاریخ شفاهی زمانی مشروعیت خود را یافت که تبدیل به ابزاری برای جمع آوری داده‌ها و نوشتن تاریخ در بین مورخان و دانشمندان علوم اجتماعی گردید (Nishimoto, 2007).

تاریخ شفاهی هم به عنوان تاریخ اجتماعی و هم به عنوان تاریخ فرهنگی برشمرده می‌شود. تاریخ شفاهی با هیچ گروه و موضوعی در سپهر اجتماعی و فرهنگی برخورد تبعیض آمیز نداشته به گونه‌ای که در این روش جنسیت، نژاد، قوم، طبقه، سن، تمکن، موقعیت و شغل رنگ می‌بازد. درک فلسفی جنبش تاریخ شفاهی ناشی از تمایلات آزاد انگاری حرکت تاریخ اجتماعی است. جنبش مدنی در اعتراض به جنگ ویتنام و جنبش‌های فمینیستی در تاریخ آمریکا، تاریخ پژوهان آمریکایی را به یافتن مسائل جوامع چند نژادی و چند قومی با توجه به روابط اجتماعی ترغیب کرد (Sharpless, 2015). طرفداران رویکرد تاریخ شفاهی بر این باورند که با گفتگوی مستقیم با مردم درباره خاطراتشان جنبه‌های از زندگی فاش می‌شود که به دلیل کمبود مستندات و سوابق علمی نادیده گرفته می‌شود. این روش به نوعی تاریخ سازی که در صدد بیان صداها ی عادی و حاشیه‌ای در دوره‌های پیری، کودکی و قومیت، فرهنگ و غیره متعهد است (Bornat, 2012).

الف- ۲) سیر تاریخ شفاهی در جهان

تاریخ شفاهی به عنوان ابزاری علمی و پژوهشی از اوایل قرن بیستم در اروپا مورد توجه واقع شد و آن روشی بود که مورخان از علوم اجتماعی اقتباس کردند.

محبوبیت تاریخ شفاهی به عنوان یک ابزار تحقیق در دهه ۱۹۸۰ با افزایش علاقمندی به تاریخ اجتماعی و تاریخ از پایین احیا شد. مورخین حقوق مدنی و اتحادیه‌های صنفی و فمینیسم تاریخ شفاهی را ابزاری برای توانمند سازی افرادی می‌دانستند که تا کنون از سوابق تاریخی پنهان مانده بودند (Kim, 2008). بدین صورت تحول در تاریخ نگاری و به طنین انداختن صدای خاموش جامعه با همراهی بین رشته‌ای میان تاریخ شفاهی و دیگر رشته‌ها ممکن شد. لیخت بلاو استاد دانشگاه سالزبورگ اتریش در این زمینه گفته است «اگر نگاهی به سازمان‌های تاریخ شفاهی داشته باشید، همکارانی از رشته‌های مختلف مانند مردم شناسی، روان شناسی، جامعه شناسی، زبانشناسی و غیره پیدا می‌کنید. همه این رشته‌ها، زبان، روایات و ارتباطات را تحلیل می‌کنند» (Moss, 2018).

الف- ۳) تبیین مفهوم فرهنگ عامیانه (فولکلور)

معادل لفظ فولکلور در زبان فارسی اصطلاحاتی مانند: دانستیهای عوام، دانش توده، فرهنگ عامیانه و غیره پیشنهاد شده است. البته هنوز بین صاحب نظران در انتخاب اصطلاحی که بتواند معنی فولکلور را به طور دقیق بیان کند و چیزی مشتمل بر اینها و بالای همه اینها باشد، توافقی حاصل نیامده است. از زمانی که ویلیام تومس در سال ۱۸۴۶ میلادی، نام فولکلور را ابداع کرد تا امروز، بحث بر سر این که چگونه باید این نام را تعریف و توجیه نمود، ادامه دارد. دانشمندان غربی که در این علم بیش از یک قرن از ما پیشاند، در تعریف آن و میزان جامعیت لفظ فولکلور نظریات مختلف و متفاوتی ابراز می‌دارند. بیشتر این توضیحات شامل بخش دوم این ترکیب یعنی کلمه لور (lore)، به معنای دانش، دانستنی، فرهنگ و موادی که اساس این علم را تشکیل میدهد، میباشد. برخی نیز به شرح قسمت اول آن یعنی فولک (folk) به معنی عامه، توده، عوام و مردم پرداخته‌اند. نه تنها متخصصین این علم در کشورهای مختلف در تعریف این کلمه با یکدیگر اختلاف نظر دارند، بلکه دانشمندان یک کشور و یک زبان هم در این مورد، اغلب نظریات گوناگون و متفاوت ابراز می‌دارند. تنها شاخص مشترک بین این تعاریف طریق

توسعه و گسترش این دانش و دانستنی‌ها، یعنی این نکته است که این مسائل به طور شفاهی و دهان به دهان نقل و منتشر می‌گردد (Mirnia, 1990).

فرهنگ عامیانه ساخته و پرداخته گروه خاصی نیست، بلکه اندیشه، هنر، هوش، دانش، احساسات و عواطف، امیال و آرزوها و ناکامی یک ملت است و ریشه در گذشته‌های بسیار دور دارد. از حوادث مشترک زندگی مردم مایه می‌گیرد و خصلت جمعی دارد. آفریننده ی آن برای عموم مردم شناخته شده نیست و به صورت سینه سینه و شفاهی از نسلی به نسل دیگری انتقال پیدا می‌کند (Vojdani, 2008).

ب- تبیین ارتباط بین تاریخ شفاهی و فرهنگ عامیانه

برای تبیین ارتباط بین تاریخ شفاهی و فرهنگ عامیانه و محلی از روش فرامطالعه استفاده شده است، بدین منظور منابع منتخب با استفاده از روش تحلیل محتوا کدگذاری و سپس به صورت مفاهیم محوری طبقه بندی شدند.

الف- شناسایی کدهای اولیه بررسی ارتباط تاریخ شفاهی و فرهنگ عامیانه

جدول زیر تعداد ۲۴ کد اولیه از تحلیل محتوای منابع بررسی بدست آمده است را نشان می‌دهد.

جدول ۱

کدهای اولیه شناسایی شده رابطه بین تاریخ شفاهی و تاریخ و فرهنگ جوامع

منبع	کدهای اولیه
(Danielson, 1980; Kazemi et al., 2020)	به اشتراک گذاشتن الگوهای رفتاری فرهنگ عامیانه از طریق تاریخ شفاهی
(Kazemi et al., 2020)	احیای سنت‌های دیرینه تاریخ محلی با استفاده از روش تاریخ شفاهی
(Grele, 2017)	ایجاد هویت محلی در مردم از طریق احیای آداب و رسوم و تاریخ سنتی
(Salehi, 2022)	نجات فرهنگ محلی و عامیانه در برابر جهانی شدن فرهنگ از طریق تاریخ شفاهی
(Yadegari, 2020)	حفاظت از میراث فرهنگی محلی از طریق تاریخ شفاهی
(Hashemi, 2014)	حفاظت از معماری بومی و محلی از طریق تاریخ شفاهی
(Suokhrie, 2024)	حفظ تاریخ موسیقی، ورزش و هنر از طریق تاریخ شفاهی
(Pourchitsaz, 2022)	احیای حرفه‌ها و شغل‌های سنتی از طریق تاریخ شفاهی
(Kazemi et al., 2020)	حفظ و احیای روش‌های حفظ محیط زیست از طریق تاریخ شفاهی
(Crawford, 1974)	حفظ و احیای مدیریت کاربری زمین و منابع طبیعی از طریق تاریخ شفاهی
(Vojdani, 2008)	حفظ و احیای فرهنگ‌های لالایی خواندن زنان از طریق تاریخ شفاهی
(Kazemi, 2009)	حفظ فرهنگ و ارزش‌های جنگ و سربازان از طریق مصاحبه و تاریخ شفاهی
(Kazemi, 2009)	حفظ خاطره‌های و رویدادهای مهم تاریخی از طریق تاریخ شفاهی
(Dorson, 1969)	ثبت رویدادهای تاریخی و فرهنگی مردم با استفاده از مصاحبه‌های شخصی با مردم
(Dorson, 1969)	بررسی روند شکل گیری موسیقی جاز با انجام تاریخ شفاهی
(Hasanabadi, 2019)	تثبیت خرده فرهنگ‌ها از طریق تاریخ شفاهی
(Ahmadzadeh, 2016)	تثبیت و حفظ خرده فرهنگ‌های محلی از طریق تاریخ شفاهی
(Suokhrie, 2024)	حفظ هویت فرهنگی از طریق حفظ و احیای آوازهای عامیانه در تاریخ شفاهی
(Hasanabadi, 2018; Ives, 1920)	بررسی آداب و رسوم محلی مانند جشن‌ها، شادی‌ها، غم‌ها، رنجهای خاص مردم یک منطقه از طریق تاریخ شفاهی
(Hasanabadi, 2018)	احیای زبان و گویش‌های محلی هر منطقه خاص از طریق تاریخ شفاهی
(Crawford, 1974)	احیای محتوای تاریخ محلی از طریق تاریخ و سنت شفاهی
(Dorson, 1969)	حفظ داستان‌ها و افسانه‌های قدیمی مناطق گوناگون از طریق تاریخ شفاهی
(Metseilhouthie & Rukulu, 2023)	حفظ مضامین دینی و مذهبی در اشعار عامیانه فرهنگ محلی از طریق تاریخ شفاهی
(Metseilhouthie & Rukulu, 2023)	بیان دغدغه‌های اجتماعی مردم در آوازهای عامیانه مردم از طریق تاریخ شفاهی

ب- تشکیل مقوله‌های محوری ارتباط تاریخ شفاهی با فرهنگ عامیانه و تاثیر بر جوامع محلی

در این مرحله کدهای مشابه از نظر معنایی و مفهومی در طبقه بندی یکسان قرار گرفتند و ۶ مقوله محوری را تشکیل دادند که تاریخ شفاهی از طریق آن‌ها بر حفظ فرهنگ جوامع محلی تاثیر گذار است.

جدول ۲

کدهای اولیه، مقوله‌های محوری ارتباط تاریخ شفاهی و فرهنگ جوامع محلی

کدهای اولیه	مقوله‌های محوری	مضمون اصلی
به اشتراک گذاشتن الگوهای رفتاری فرهنگ عامیانه از طریق تاریخ شفاهی ایجاد هویت محلی در مردم از طریق احیای آداب و رسوم و تاریخ سنتی نجات فرهنگ محلی و عامیانه در برابر جهانی شدن فرهنگ از طریق تاریخ شفاهی احیای حرفه‌ها و شغل‌های سنتی از طریق تاریخ شفاهی تثبیت خرده فرهنگ‌ها از طریق تاریخ شفاهی حفظ هویت فرهنگی از طریق حفظ و احیای آوازهای عامیانه در تاریخ شفاهی حفاظت از میراث فرهنگی محلی از طریق تاریخ شفاهی حفاظت از معماری بومی و محلی از طریق تاریخ شفاهی حفظ تاریخ موسیقی، ورزش و هنر از طریق تاریخ شفاهی حفظ و احیای فرهنگ‌های لالایی خواندن زنان از طریق تاریخ شفاهی بررسی روند شکل‌گیری موسیقی جاز با انجام تاریخ شفاهی احیای زبان و گویش‌های محلی هر منطقه خاص از طریق تاریخ شفاهی حفظ فرهنگ و ارزش‌های جنگ و سربازان از طریق مصاحبه و تاریخ شفاهی حفظ خاطره‌ها و رویدادهای مهم تاریخی از طریق تاریخ شفاهی ثبت رویدادهای تاریخی و فرهنگی مردم با استفاده از مصاحبه‌های شخصی با مردم احیای محتوای تاریخ محلی از طریق تاریخ و سنت شفاهی حفظ داستان‌ها و افسانه‌های قدیمی مناطق گوناگون از طریق تاریخ شفاهی بررسی آداب و رسوم محلی مانند جشن‌ها، شادی‌ها، غم‌ها، رنجهای خاص مردم یک منطقه از طریق تاریخ شفاهی حفظ مضامین دینی و مذهبی در اشعار عامیانه فرهنگ محلی از طریق تاریخ شفاهی بیان دغدغه‌های اجتماعی مردم در آوازهای عامیانه مردم از طریق تاریخ شفاهی حفظ و احیای روش‌های حفظ محیط زیست از طریق تاریخ شفاهی حفظ و احیای مدیریت کاربری زمین و منابع طبیعی از طریق تاریخ شفاهی	ایجاد هویت فرهنگی حفظ خرده فرهنگ‌های محلی حفظ تاریخ محلی حفظ هویت اجتماعی	فرهنگ محلی

ج - تفسیر مقوله‌های محوری ارتباط تاریخ شفاهی، فرهنگ عامیانه و تاثیر بر فرهنگ محلی

حفظ هویت فرهنگی

هویت فرهنگی یک جامعه به سه عامل تاریخی، زبانی و روانشناسی بستگی دارد که از یکسو این خصوصیات خود عامل تمایز با سایر جوامع است و از سوی دیگر با همراهی مولفه‌هایی چون گذشته تاریخی، اسطوره، حماسه، زبان و ادبیات، هنر و نظایر آن به صورت ناخودآگاه در شکل‌گیری مفهوم هویت اجتماعی نقش قابل توجهی برخوردار است (Emami, 2017). باید در نظر داشت که تاریخ شفاهی و ارتباط آن با فرهنگ عامیانه بیشتر به عنوان یک فرایند شکل‌دهی به تاریخ ترویج می‌گردد که با تایید سوابق منطقه‌ای و سنت شفاهی می‌تواند به خوبی گذشته فیزیکی یک جامعه را بسازد، همچنین تصویری از پیشرفت یک جامعه بر اساس توسعه فرهنگ عامه آن‌ها ایجاد کند. بدین معنا که

نباید از تحلیل تاریخی گذر کرد به این دلیل که این یک داستان عامیانه است. دانلیسون بر این عقیده است که علاوه بر یادآوری دیگران مبنی بر تحقیق در مورد واقعیت ذهنی، یک هدف مهم در تحقیقات تاریخ شفاهی وجود دارد که روایت عامیانه باید دانش خود را در مورد الگوهای رفتاری به اشتراک بگذارد (Danielson, 1980; Kazemi et al., 2020). دامنه فولکلور ایران با توجه به موقعیت جغرافیایی و پیشینه تاریخی از آداب و رسوم، پوشش‌ها، افسانه‌ها، خرافات، قصه‌ها و داستان‌های عامیانه‌ای متنوع و وسیعی که به هویت یک گروه اجتماعی، شهر، محله، قوم و طایفه خود وابسته است، شکل گرفته است و در نهایت منجر به شکل‌گیری مفهوم هویت فرهنگی می‌گردد.

در این زمینه سوخری (۲۰۲۴) بیان داشته است که در ناگالند، آوازهای عامیانه به عنوان منبع مهم سنت و فرهنگ شفاهی، نقش مهمی در حفظ تداوم و هویت فرهنگی دارند. ترانه‌های عامیانه بخشی جدایی‌ناپذیر از فرهنگ ناگا هستند که منعکس‌کننده تاریخ، باورها، آداب و رسوم، و زندگی روزمره اقوام مختلف منطقه هستند. آوازهای عامیانه در سنت شفاهی ناگا اهمیت ویژه‌ای دارند زیرا به عنوان حامل روایت‌های تاریخی، حافظه جمعی و تداوم فرهنگی عمل می‌کنند. این آهنگ‌ها اغلب رویدادهای مهم، اعمال قهرمانانه، داستان‌های عاشقانه، جشن‌های فصلی، شیوه‌های کشاورزی، و خرد اجدادی، تجارب جمعی و اخلاق جامعه ناگا را در بر می‌گیرد. علاوه بر این، آهنگ‌های محلی نقش مهمی در تقویت انسجام اجتماعی، حفظ تنوع زبانی و تقویت پیوندهای بین نسلی در جوامع ناگا ایفا می‌کنند (Suokhrie, 2024).

حفظ خرده فرهنگ‌های محلی

به دلیل جهانی شدن فرهنگ، تاریخ‌های محلی و بومی در معرض نابودی قرار گرفته‌اند. اما تاریخ شفاهی با رویکرد مردم‌نگاری راهی برای نجات فرهنگ عامیانه و تاریخ محلی و حفظ میراث، سنن و روایت‌های عامیانه است (Kazemi et al., 2020). بر اساس مطالعه سوخری (۲۰۲۴)، سنت و فرهنگ شفاهی شامل اشکال مختلفی از داستان‌سرایی، فولکلور، اسطوره‌ها، افسانه‌ها، ترانه‌ها، سرودها، ضرب‌المثل‌ها و آیین‌هایی است که به صورت شفاهی از نسلی به نسل دیگر منتقل شده است. به عنوان مثال یکی از جنبه‌های اولیه سنت شفاهی منطقه ناگا در هند، حفظ گزارش‌های تاریخی، نسب‌نامه‌ها و روایات قبیله‌ای است. به بزرگان جوامع ناگا وظیفه انتقال شفاهی تاریخ قبایل خود، از جمله اعمال قهرمانانه، مهاجرت‌ها، آداب و رسوم و سایر جنبه‌های میراث به آن‌ها سپرده شده است. در همین راستا، دیکسیت و گوپال (۲۰۱۱)، در تحقیق خود بیان کرده‌اند که در بیشتر فرهنگ‌ها، سالمندان مسئول انتقال فرهنگ شفاهی به جوانان هستند. این روایات شفاهی اغلب در خدمت تقویت هویت قومی-محلی و غرور فرهنگی است (Suokhrie, 2024).

این سنت شفاهی شامل اشکال مختلفی از داستان‌سرایی، فولکلور، اسطوره‌ها، افسانه‌ها، ترانه‌ها، سرودها، ضرب‌المثل‌ها و آیین‌هایی است که به صورت شفاهی از نسلی به نسل دیگر منتقل شده است. یکی از جنبه‌های اولیه سنت شفاهی ناگا، حفظ گزارش‌های تاریخی، نسب‌نامه‌ها و روایات قبیله‌ای است. به بزرگان جوامع ناگا وظیفه انتقال شفاهی تاریخ قبایل خود، از جمله اعمال قهرمانانه، مهاجرت‌ها، آداب و رسوم و سایر جنبه‌های میراث آن‌ها سپرده شده است.

حفظ تاریخ محلی

تاریخ محلی راهی برای ساختن جامعه از طریق بررسی تاریخ نزدیک آن است و مردم جامعه را با استفاده از یک گذشته مشترک، دورهم گرد می‌آورد و راهی بهتر برای درک مکان فراهم می‌کنند. تاریخ محلی به ما می‌گوید چه چیزی برای تاریخ یک شهر یا منطقه ضروری است (Grele, 2017).

تاریخ شفاهی نیز در ظرف تاریخ محلی با جمع‌آوری تواریخ زندگی افراد در متن فعالیتها و موقعیتهای تاریخی که در گذشته اتفاق افتاده است، اطلاعات جزئی از حوادثی است که در محیط اجتماعی، جامعه احاطه شده را پوشش می‌دهد. لکساندر پرتلی معتقد است که تاریخ شفاهی نه تنها به ما می‌گوید که مردم چه کار کرده‌اند، بلکه آنچه که آن‌ها به انجام آن اعتقاد داشته‌اند و آنچه که اکنون فکر می‌کنند که باید

انجام دهند را نیز نشان می‌دهد (Hasanabadi, 2018). موفقیت ارائه تاریخ شفاهی به مردم به ظرفیت آرشیوی آن جامعه بستگی دارد. اغلب کتابخانه‌های ملی، انجمنهای تاریخی یا سازمان‌های داوطلب صاحبان آرشیوهای شفاهی هستند و پروژه‌هایی را با مردم در رابطه با خاطرات محلی آن‌ها اجرا می‌کند. تاریخ شفاهی با تکیه بر سنت‌های دیرینه تاریخ محلی، آگاهی بخش و مستند کننده تاریخ محلی است. برای مثال به منظور تدوین تاریخ جدید کشاورزی و مطالعه روش‌های کشاورزی روزمره باید فراتر از مباحث پارلمانی یا بازارهای جهانی حرکت کرد و به دنبال شواهد محلی بود. شاید در بلندمدت بزرگترین افتخار تاریخ شفاهی این باشد که سبب تجدید حیات تاریخ محلی شده است. یک تاریخ محلی جدید که درصدد ایجاد و تلقین افتخار و هویت در میان مردم یک منطقه است (Grele, 2017).

حفظ هویت اجتماعی

تاریخ شفاهی می‌تواند به شناخت عمیق‌تری از هویت اجتماعی کمک کند، زیرا از طریق آن روایت‌های منحصر به فردی از افراد و گروه‌های اجتماعی جمع‌آوری می‌شود که ممکن است در منابع رسمی یا نوشتاری نادیده گرفته شده باشند. این روایت‌ها غالباً منعکس‌کننده تجارب افراد از رویدادهای تاریخی، تغییرات اجتماعی و فرهنگی و رابطه با طبیعت هستند. به عنوان مثال تونی (۲۰۲۰) در تحقیق خود در زمینه آهنگهای محلی در ناگالند در هند مشاهده کرد که آهنگ‌های محلی در ناگالند اغلب به صورت خود به خود ساخته می‌شوند و احساسات و موقعیت‌های فوری خواننده یا آهنگساز را منعکس می‌کنند. این آهنگ‌ها به عنوان وسیله‌ای برای مردم برای یافتن آرامش و بیان احساسات ناگفته خود که اغلب مملو از شوق، درد و اشتیاق است، عمل می‌کند. ارتباط عمیق جامعه با طبیعت در آوازهای محلی مشهود است، جایی که سوت پرندگان، که در ابتدا به عنوان فریاد جنگی یا هشدار استفاده می‌شد، راه خود را در ملودی‌ها پیدا می‌کند. ملودی‌ها اغلب از صدای جیر جیر پرندگان الهام می‌گیرند و جملات ساده مانند "اوه هو، اوه هو، اوه هو" در حین کار به بخش جدایی ناپذیر آهنگ تبدیل می‌شود (Tünyü, 2020).

احیای فرهنگ محیط زیست محلی

فرهنگ زیست محلی شامل شیوه‌های زندگی، آداب و رسوم، دانش بومی و روابط اجتماعی یک منطقه خاص است که از طریق نسل‌ها منتقل شده و با محیط طبیعی و اجتماعی آن منطقه پیوند دارد. احیای این فرهنگ به معنای بازگرداندن یا تقویت عناصر فرهنگی و زیستی محلی است که به دلیل جهانی‌سازی یا تغییرات اجتماعی در خطر فراموشی یا زوال قرار گرفته‌اند. تاریخ شفاهی به عنوان ابزاری کلیدی در این فرایند عمل می‌کند، زیرا با جمع‌آوری روایت‌های مردمی از تجربیات زندگی‌شان، به حفظ و انتقال دانش، ارزش‌ها و سنت‌های بومی کمک می‌کند. از طریق مستندسازی خاطرات و داستان‌های افراد محلی، تاریخ شفاهی می‌تواند نقش مهمی در زنده نگه‌داشتن هویت و فرهنگ زیست محلی ایفا کند و پیوند بین گذشته و حال را تقویت کند.

بحث و نتیجه‌گیری

تاریخ شفاهی و فرهنگ محلی به شکلی نزدیک و تعاملی با یکدیگر مرتبط هستند، زیرا تاریخ شفاهی به عنوان روشی برای ثبت و انتقال تجربیات و خاطرات افراد، از جمله خاطرات جمعی، نقش مهمی در شکل‌گیری و حفظ فرهنگ محلی دارد. این پژوهش با هدف بررسی اهمیت تاریخ شفاهی در انتقال فرهنگ عامیانه (فولکلور) و تاثیر آن بر فرهنگ محلی جوامع انجام شد. نتایج تجزیه و تحلیل حاصل از فرامطالعه منابع یافته شده در این رابطه نشان داد که تاریخ شفاهی از طریق عوامل ایجاد هویت فرهنگی، حفظ خرده فرهنگ‌های محلی، حفظ تاریخ محلی، حفظ هویت اجتماعی و احیای فرهنگ زیستی محلی در حفظ و ارتقاء فرهنگ محلی در جوامع تاثیر گذار است.

تاریخ شفاهی می‌تواند تأثیرات عمیقی بر تغییر و تحول فرهنگ‌های محلی داشته باشد. این رویکرد تاریخی نه تنها اطلاعاتی درباره گذشته ارائه می‌دهد، بلکه می‌تواند به عنوان منبع الهام برای بازاندیشی و تغییر در رویکردها و شیوه‌های زیست محلی عمل کند. به عنوان

مثال، در جوامعی که سنت‌های محلی با خطر نابودی مواجه هستند، تاریخ شفاهی می‌تواند با بازسازی و یادآوری این سنت‌ها به تقویت هویت فرهنگی و بازیابی این شیوه‌ها کمک کند. همچنین، در زمینه تغییرات اجتماعی و اقتصادی، تاریخ شفاهی می‌تواند به فهم بهتر اثرات این تغییرات بر فرهنگ محلی و چگونگی سازگاری مردم با شرایط جدید کمک کند. در انتقال فرهنگ محلی، تاریخ شفاهی به عنوان یک رسانه زنده عمل می‌کند که نه تنها محتوای تاریخی را منتقل می‌کند، بلکه احساسات، عواطف و جزئیات زبانی و فرهنگی را که در قالب نوشته‌ها به سختی قابل انتقال هستند، نیز به همراه دارد. این فرآیند به ویژه در جوامع بومی و روستایی که ممکن است از سواد عمومی کمتری برخوردار باشند، نقش حیاتی دارد. افراد مسن‌تر که حاملان این دانش فرهنگی هستند، از طریق گفتگو و داستان‌گویی، این میراث را به جوان‌ترها منتقل می‌کنند، که این امر باعث می‌شود فرهنگ محلی در بستر زمان حفظ و بازسازی شود. بنابراین، تاریخ شفاهی به عنوان یکی از ابزارهای مهم در حفظ و توسعه فرهنگ محلی، نه تنها تجربیات و خاطرات افراد را به اشتراک می‌گذارد، بلکه به تقویت هویت جمعی و حفظ ارزش‌های فرهنگی در طول زمان کمک کرده و نقش مهمی در پیوند نسل‌ها و تقویت احساس همبستگی فرهنگی ایفا می‌کند. همچنین، تاریخ شفاهی باعث احیای ارزش‌های فرهنگی فراموش شده یا کمرنگ شده می‌شود. با بازگو کردن داستان‌ها و تجربیات گذشته، نه تنها آگاهی جمعی درباره آن‌ها افزایش می‌یابد، بلکه این فرآیند می‌تواند در بازنگری و احیای آیین‌ها و سنت‌هایی که ممکن است به دلیل تغییرات اجتماعی، اقتصادی یا تکنولوژیکی به فراموشی سپرده شده باشند، مؤثر باشد. به این ترتیب، تاریخ شفاهی به عنوان یک ابزار مهم در فرآیند بازسازی هویت فرهنگی محلی عمل می‌کند. در مجموع، تاریخ شفاهی به عنوان ابزاری زنده و تعاملی برای انتقال فرهنگ محلی، نقش برجسته‌ای در حفظ و تقویت هویت فرهنگی، انتقال ارزش‌ها و دانش‌های محلی، و ایجاد پیوندهای اجتماعی دارد. این نوع تاریخ‌نگاری به فرهنگ‌ها امکان می‌دهد که در برابر تغییرات جهانی مقاوم باشند و همزمان ارتباط خود را با گذشته و هویت محلی خود حفظ کنند.

تعارض منافع

در انجام مطالعه حاضر، هیچ‌گونه تضاد منافی وجود ندارد.

مشارکت نویسندگان

در نگارش این مقاله تمامی نویسندگان نقش یکسانی ایفا کردند.

موازن اخلاقی

در انجام این پژوهش تمامی موازن و اصول اخلاقی رعایت گردیده است.

شفافیت داده‌ها

داده‌ها و مآخذ پژوهش حاضر در صورت درخواست از نویسنده مسئول و ضمن رعایت اصول کپی رایت ارسال خواهد شد.

حامی مالی

این پژوهش حامی مالی نداشته است.

References

- Ahmadzadeh, M. A. (2016). The Connection Between Cultural History and Oral History. *Oral History Semi-Annual Journal*, 1(3), 24-34.
- Barbara, A. (2016). Oral History and Folklore. *Oral History Semi-Annual Journal*, 2(2), 80-95.
- Bornat, J. (2012). *Oral History and Qualitative Research*.
- Crawford, C. W. (1974). Oral History: The state of the profession. *Oral History Review*, 2. <https://doi.org/10.1093/ohr/2.1.1>
- Danielson, L. (1980). The Folklorist, the Oral Historian, and Local History. *History Review*. <https://doi.org/10.1093/ohr/8.1.62>
- Dorson, R. (1969). A Theory for American Folklore Review. *American Folklore*, 72, 197. <https://doi.org/10.2307/538132>
- Emami, R. (2017). Analysis and Explanation of Folklore Anthropology Among the People of Gorgan (Case Study: Birth, Marriage, Death). International Unit Conference, Shiraz University,
- Goodchild, B., Amice, A., & Banbury, A. M. (2017). Storytelling as oral history: Revealing the changing experience of home heating in England. *Journal of Energy Research & Social Science*, 31, 137-144. <https://doi.org/10.1016/j.erss.2017.06.009>
- Grele, R. J. (2017). Oral History: A Witness in History. *Oral History Journal*, 3(2), 13-53.
- Hasanabadi, A. (2018). The Importance of the Interaction Between Local History and Oral History in Local Historiography. *Oral History Semi-Annual Journal*, 4(1), 218-225.
- Hasanabadi, A. (2019). The Role of Oral History in Stabilizing Subcultures. *Yad-e Ayam Quarterly*, 55.
- Hashemi, M. (2014). *An Introduction to the Oral History of Iranian Architecture*. Tehran: Rozaneh.
- Ives, W. (1920). The 1913 Disaster Michigan Local Legend. *Folklore Forum*, 3, 103.
- Kazemi, M. (2009). *Travel Notes of Martyr Sayad Shirazi*. Tehran: Soore Mehr, 4th Edition.
- Kazemi, M., Nouraei, M., & Shabani Samgh-Abadi, R. (2020). The Role of Oral History in Reflecting the Voices of the Silent Social Classes. *Journal of Social and Cultural History, Humanities Research Institute*, 9(2), 185-213.
- Kim, S. N. (2008). Whose voice is it anyway? Rethinking the oral history method in accounting research on race, ethnicity and gender. *Critical Perspectives on Accounting*, 19, 1346-1369. <https://doi.org/10.1016/j.cpa.2007.03.009>
- Metseilhouthie, R., & Rukulu, K. (2023). A Discourse On The Interface Of Religion And Nature As Reflected In The Naga Folklore. *Journal of Creative Research Thoughts*, 11(9).
- Mirnia, A. (1990). *Folk Culture (Iranian Folklore)*. Tehran: Parsa.
- Molaei Tavani, A. (2009). A Critique of the Book Oral History of the Islamic Revolution as Narrated by the BBC. *Matin*, 1(2), Issue 2.
- Moss, W. (2018). What Is Oral History and Where Does It Originate? *Oral History Semi-Annual Journal*, 4(1), 60-71.
- Nishimoto, W. (2007). Introduction: Oral History in Educational Research. *Educational Perspectives*, 40(2).
- Pourchitsaz, F. (2022). The Impact of Folklore and Oral Narratives Related to Historical Structures and Monuments in Yazd's Historical Fabric on the Formation of Cultural-Social Identity. *Journal of Contemporary Research in Science and Studies*, 4(33).
- Salehi, P. (2020). *Legal Issues in Oral History Interviews*. Tehran: National Library and Archives of Iran.
- Salehi, P. (2022). Women's Oral History: Emergence and Evolution. *Women's Echo in History Quarterly*, 2(6), 55-70.
- Sharpless, R. (2015). The History of Oral History. *Oral History Journal*, 1(1), 9-36.
- Shayegan, D. (2004). *Mental Idols and the Eternal Memory*. Tehran: Amir Kabir.
- Suokhrie, N. (2024). Oral literature and naga cultural identity: a discourse on folk songs as agents of transmission and preservation. *Journal of Creative Research Thoughts*, 12(3), ISSN: 2320-2882. <https://doi.org/10.29121/granthaalayah.v12.i12SE.2024.5901>
- Tünyü, S. (2020). Oral Narratives of the Chakhesang Nagas and its Portrayal of the Community Life Therein. *IJCIRAS*, 2(11).
- Vojdani, B. (2008). Lullaby, Music, and the Role of Women in the Transmission of Oral Culture. *Ketab-e Mah-e Honar*(98).
- Yadegari, Z. (2020). The Capabilities of the Oral Method in Transmitting and Preserving Meaning in Cultural Heritage. *Bagh-e Nazar Scientific Journal*, 17(92), 103-112.